

JOSEP M. PUIG SALELLAS
(1924-2007)

Vaig conèixer Josep M. Puig Salellas quan era acabat d'arribar a Barcelona, l'any 1970, per fer-se càrrec de la notaria que va mantenir fins la seva jubilació. Després he coincidit amb ell de manera repetida en altres àmbits jurídics, però vull explicar ara com era en Puig en els aspectes que jo conec millor, que són els relatius al dret civil català.

En el moment en què va arribar a Barcelona, provinent de la seva notaria de Tarragona, s'ajuntaven en l'àmbit jurídic dos fets importantíssims: el II Congrés Jurídic català i el Seminari de la Càtedra Duran i Bas. Puig va contribuir en tots dos esdeveniments de manera entusiasta i amb tota l'autoritat que ja tenia i va seguir tenint fins poc abans de morir.

Puig va ser un important valedor del dret català, assistint com a expert en totes aquelles reunions, jornades i seminaris que es convocaven en aquella època en àmbits universitaris i no universitaris, seguint una tradició molt notarial, ja que no cal oblidar que la Compilació del dret civil de 1960 va ser obra de rellevants notaris, Roca Sastre, Faus Esteve, Figa Faura, als quals Puig Salellas va saber succeir. El recordo a les Jornades de Jaca, també als inicis del 70, discutint qüestions tan rellevants com el veïnatge civil i sostenint postures obertes front a les d'altres prestigiosos juristes, com el mateix Lacruz. El recordo dient-me que s'havia de tenir en compte que als llocs on rebem emigrants d'altres parts d'Espanya tenim un concepte molt diferent dels que els envien, que volen que es mantingui el veïnatge civil d'origen malgrat la manca de permanència i d'arrelament. Puig tenia certes coses molt clares i no es limitava al coneixement del dret civil. En el seu currículum es pot comprovar aquest abast dels seus coneixements i de la seva activitat: membre de la Cambra Oficial del Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, de la Caixa d'Estalvis i Pensions, acadèmic de les Acadèmies de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i la de Ciències Econòmiques i Financeres, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, historiador, capaç d'escriure una fascinant història de la seva família, etc. Encara rep una formació plural, en el sentit més dinovesc, i l'aplica en la seva vida, que el portarà a ser un gran senyor de Can Salellas i un gran senyor jurista.

Puig és conegut sobretot per la seva dedicació al Dret civil català, que el va portar a ser membre molt actiu del Seminari de la Càtedra Duran i Bas durant tots els anys 70 i a fer-se professor de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, amb el catedràtic López Jacoiste. Però no s'ha d'oblidar que també fou un gran especialista en Dret públic, sobretot en els aspectes autònoms, com es demostra en la seva darrera lliçó sobre Prat de la Riba per a l'IEC. Conseller àulic de presidents i conseller efectiu en la Comissió Jurídica Assessora, on hi vaig coincidir en els darrers vuit anys de la nostra pertinença a aquest organisme com a membres de la Comissió permanent, ell deia que no sabia de dret públic, però les seves opinions no podien deixar de ser escoltades; i quants cops no deia que els de dret privat, com érem ell i jo, teníem criteris per resoldre el que, algunes vegades, els especialistes de dret públic discutien sense posar-se d'acord...

Però l'activitat de Puig Salellas no es va limitar al dret. És sabut que un dels principals problemes que té l'àmbit jurídic és el que fa referència a la utilització de la llengua catalana en els documents tant judicials com notariais. Les campanyes relatives a l'ús del català tenen un èxit més aviat limitat, per desgràcia. Puig va ser un dels iniciadors en l'ús del català en les escriptures públiques en la seva notaria i en el foment de la utilització de la llengua catalana en aquest sector. Des de la seva posició com a Degà del Col·legi, passant pels assessoraments que tot a llarg de la seva vida professional va haver de fer en organitzacions públiques i privades, aquest foment va ser una de les fites de la seva carrera.

Però no vull acabar aquesta breu nota sense fer una referència personal. Jo li dec algunes coses: per començar, el consell sobre el nom que jo havia d'usar en els meus treballs; ho recordo perfectament. A Jaca em va insinuar que jo havia d'usar el nom d'Encarna Roca perquè se'm conegués millor i jo ho vaig acceptar. Passant per la meua pertinença a la Comissió permanent de la Jurídica Assessora o la presentació, juntament amb en Josep M. Vilaseca, com a candidata a l'IEC. I no parlem de la seva etapa com a President del Consell social de la Universitat de Barcelona, que va coincidir amb el rectorat d'en Josep M. Bricall, del qual jo era Vicerectora i secretària general. Les discrepàncies amb un poder polític al qual ell era més proper, que no van impedir que tingués sempre una actuació impecable en relació als interes-

sos de la Universitat que ell representava, donant un exemple d'independència que demostrava la seva qualitat personal.

Puig passarà a la història d'aquest país com un notari avançat i implicat amb al mateix país, que potser en algunes coses no l'ha tractat prou bé. Però això passa sempre.

Valgui aquest record afectuós i potser massa ràpid del que va ser la vida d'una persona honesta, independent i, sobretot, intel·ligent.

Encarna ROCA
Tribunal Suprem
Universitat de Barcelona
Institut d'Estudis Catalans